La diàspora | Javier Muñoz | Actualitzat el 30/04/2015 a les 13:46

«Venir del Pallars em fa ser més conscient de fins on he arribat»

Nascuda a la Pobla, la Judith Amores estudia i treballa al Massachusetts Institute of Technology (MIT), la universitat més prestigiosa del món

La Judith Amores estudia i treballa a la universitat més prestigiosa del món. Foto: Judith Amores

Si en la primera entrega d'aquesta sèrie d'entrevistes vam viatjar fins al cor de l'Àfrica, ara canviem radicalment de registre per viatjar al futur. Parlem amb la Judith Amores (1991), pobletana de naixement i que actualment treballa i estudia a Boston, al Massachusetts Institute of Technology (MIT). Considerada la millor universitat del món, allà s'investiguen alguns dels avenços tecnològics que revolucionaran les nostres vides durant els propers 20 anys.

La diferencia horària fa que gairebé la traguem del llit per fer l'entrevista, però ni així perd el somriure. Diu estar vivint un somni i se li nota. Explica amb passió alguns dels projectes en els que treballa; sonen a pura ciència ficció.

Explica'ns una mica: com es passa de Pobla a estudiar a la millor universitat del món?

Jo estudiava enginyeria multimèdia a La Salle, a Barcelona, i a tercer de carrera vaig començar a treballar com a becaria al departament d'investigació en un projecte de la Universitat. Un exalumne que estava fent el doctorat al MIT ens va dir que podíem intentar presentar el nostre projecte allà. Vam anar-hi 20 dies i va ser espectacular. Em vaig enamorar d'això.

I com es fa perquè la millor universitat del món s'enamori de tu?

Doncs és una mica complicat, ja que aquí no val el voler entrar-hi i poder-ho pagar. Has d'enviar el teu currículum, ensenya'ls la teva pàgina web personal i els projectes que hagis fet i passar varies entrevistes. Ho vaig fer tot, els hi va agradar, i ara estic aquí becada com a investigadora i com a estudiant.

Però el MIT és enorme, què hi fas tu concretament?

Jo estic al Medialab, que seria com la facultat de tecnologia, estudiant el màster 'Media, art and sciences' que és una barreja entre la part enginyera més pura i la part més artística. La meva formació és una barreja entre aquestes dos vessants així que em va perfecte. A més, una altra cosa positiva d'aquí és que cadascú es munta l'itinerari i les assignatures del màster com vol. Inclús estic fent algunes classes a Hardvar.

I alhora treballes?

Sí, alhora estic com a investigadora a un departament dins del Medialab que es diu *fluid interfaces* i on estem treballant projectes de realitat augmentada.

Pels que ens sona a xinès: què és la realitat augmentada?

Durant els últims 20 anys les tecnologies han estat connectades a una pantalla, el que nosaltres investiguem és com fer la relació humà-tecnologia d'una forma més natural. Que les persones interaccionin amb els aparells tecnològics gairebé sense adonar-se'n. La realitat augmentada consisteix en que una persona pugui controlar la teva realitat a través de la tecnologia.

Per exemple?

Doncs imagina't que tu tens una maquina espatllada i que jo sóc el tècnic que l'ha d'arreglar. Actualment m'hauries d'ensenyar la màquina amb la càmera web i jo anar-te guiant perquè tu amb les teves mans la poguessis arreglar. Amb la realitat augmentada col·locaríem uns sensors a la màquina espatllada i la meva mà sortiria de la pantalla podent manipular-la i arreglar-la.

Ciència ficció, vaja...

Gairebé. Estem parlant que aquí s'investiga a 20 anys vista. Per exemple, nosaltres ja ni pensem en les ulleres de Google que et permeten veure la realitat virtual, estem treballant en unes ulleres que semblen "normals" però que estaran informatitzades, o inclús directament amb unes lents!

Google Glass, les ulleres de realitat augmentada de Google. Foto: Google

I com és el dia a dia d'una pallaresa per Boston?

Tinc un horari força lliure, que significa que acabes treballant més. El meu dia a dia és anar cap a la universitat amb bicicleta (si no fa massa fred, perquè aquí a l'hivern s'arriba a temperatures molt baixes) i allà hi tinc la meva oficina, que és una mica de pel·lícula, amb cafè i xocolata gratis, taules de ping pong, etc. A l'arribar faig un cafè i cap a treballar. A les tardes acostumo a tenir classe, i quan no en tinc faig vida per la facultat, tot i que alguns dies també tinc reunions. El que més m'agrada és que és un grup multicultural i durant el meu dia a dia conec a moltíssima gent d'altres cultures.

Pretens quedar-t'hi per molt temps o és una cosa temporal?

Sóc una persona que mai dic que faré una cosa per sempre, perquè les coses canvien. Jo no era gens acadèmica, no pensava ni que faria un màster, i ara m'he enamorat tant del lloc on estic i del que estic fent que m'estic plantejant fer un doctorat. Aquesta oportunitat només em passa un cop a la vida i la vull aprofitar al màxim, així que no m'hi vull posar límits.

En un context tan informatitzat i tecnològic, no es podria treballar a distancia i fer-ho des del Pallars?

A nivell tècnic sí que és podria fer, però el nivell d'inversió econòmica que hi ha aquí amb els patrocinadors és inigualable. I ja no dic al Pallars o a Catalunya, a enlloc d'Europa seria possible. La cultura europea és invertir diners esperant un retorn immediat, en canvi aquí inverteixen més a llarg termini. Saben que invertir en desenvolupament i en tecnologia els hi donarà rendiment tard o d'hora, i això a nosaltres com a investigadors ens dóna la vida. És el que fa que tinguem tots els recursos que tenim.

A què has renunciat per estar tant lluny?

Sobretot als amics i a la família.

Ja m'imagino la resposta però: et penedeixes d'haver marxat?

Que va! Estic súper contenta!

Per l'efusió de la resposta, dedueixo que ho tornaries a fer sense pensar-t'ho dos vegades.

I tant! Quan ho vaig fer tenia molta por de fer-ho, però sabent el que sé, ho tornaria a fer encara amb més ganes i sense cap tipus de por.

Estàs a un lloc on, a part de la distància geogràfica, existeix una distància tecnològica i social. Com és veu el Pallars des d'allà?

Ho veig com un lloc molt especial; segurament si no hagués nascut aquí no hagués arribat fins on he arribat. A més, venir del Pallars em fa ser més conscient d'on sóc. Em va molt bé tenir aquest punt de perspectiva. D'altra banda, és una sensació estranya perquè quan torno és com viatjar enrere en el temps, com tornar a la meva infància. A vegades em costa explicar el que estic fent. M'he adonat que viatjar és fonamental per a tot: coneixes gent i et treus prejudicis.

Què és el que més trobes a faltar?

La família i els amics. Sovint la gent diu el menjar però jo menjo força bé. Boston és una mica bombolla en aquest sentit, ja que a part dels típics restaurants de *fast food* també hi ha moltes botigues de menjar ecològic i et pots cuinar gairebé de tot.

Amb quina freqüència tornes?

Acostumo a tornar per Nadal. També intento venir a l'estiu però és complicat perquè aquí la gent està molt obsessionada amb la feina i només tenen dos setmanes de vacances en tot l'any, així que és una mica difícil venir de tant lluny per tants pocs dies.

És tanta com t'agradaria?

El primer any se'm va fer molt dur, sobretot a partir del Nadal ja que no vaig tornar fins al juny. A més, veia que la gent aquí feia vacances de Setmana Santa i jo seguia treballant. El que m'encantaria seria poder tornar per un cap de setmana, però és impossible, quan vinc ha de ser per una temporada mitjanament llarga i a vegades se'm fa una mica pesat.

La Judith conserva les seves arrels pallareses, on torna sempre que pot. Foto: Judith Amores

Tot i la distància, conserves la colla d'amics de sempre?

Sí, però no m'han pogut venir a veure pel tema econòmic. A vegades costa mantenir el contacte però és curiós, quan vivia a Barcelona i les meves amigues a Lleida a vegades passaven mesos sense veure'ns, però en canvi ara, sobretot el primer any, fem molts *skypes* totes juntes i parlem molt. Inclús amb els meus pares m'ha passat alguna cosa similar, abans a Barcelona podien passar dies sense parlar-nos i ara parlem gairebé a diari. Crec que és pel fet d'estar tan lluny i voler-te sentir més a prop, has d'aprofitar l'única manera que tens.

I quan estudiaves a Barcelona, havies portat als teus amics de fora al Pallars?

Sí, sempre que he pogut he portat als amics de la universitat. De fet, encara ara quan parlem diem sempre que quan torni hem de fer un cap de setmana per aquí.

Quina percepció creus que tenien abans de venir?

Crec que s'ho imaginen com un lloc més petit i rural del que realment és. S'ho imaginaven més com Vielha, un poble purament dels Pirineus amb les pistes d'esquí a tocar.

I un cop hi venen?

Els hi encanta: el llac, la natura, el paisatge, etc. A més, veuen que no és tan petit com es pensaven i que a banda d'aquesta part més rural també hi ha ambient, sobretot a l'estiu. El que sí que em va sorprendre és que es pensaven que teníem les pistes d'esquí més a prop.

Ara que ho veus amb perspectiva: com vendries el Pallars a algú de fora?

Ho vendria com una zona entre muntanyes en la que tens esports, natura i aventura a tocar. Un lloc de gent molt esportista, molt sana, amb molta cultura musical de grups locals i amb molt bon ambient.

El Pallars no acostuma a sortir als mitjans internacionals, com ho fas per informar-te del dia a dia de la comarca?

Normalment de forma directa, a través d'amics i familiars. Bé, i també a través de Facebook, que és obrir-lo i assabentar-te de tot.

I a Boston, quina referència es dóna per a què sàpiguen d'on ets?

Al principi sempre dic Barcelona perquè és el que la gent més coneix, i al·lucinen! Ho tenen com a una ciutat increïble. Després quan veig que més o menys ho situen intento explicar-los que sóc d'un poble prop dels Pirineus, i sempre, si hi ha algú que li agrada el futbol dic: del poble del Puyol!

Et veus tornant?

La veritat és que a hores d'ara no em veig vivint a un poble com Pobla. Però això va per fases i qui sap si en un moment de la meva vida buscaré més estabilitat o més tranquil·litat. El que sí que m'agradaria és tenir aquí una segona residència. Crec que no hi ha un altre lloc com el Pallars per passar la infància.

Què creus que necessita el Pallars per acabar amb la diàspora?

Crec que el que més necessita són coses pels joves: promocionar l'emprenedoria, una millora de la tecnologia i augmentar les possibilitats que ofereix pels joves que s'hi vulguin quedar. Trobo que a vegades falta inversió i moviment, a l'hivern semblen pobles fantasma.

EL TEST DEL BON PALLARÈS

Un menjar pallarès:
La girella

Una paraula pallaresa que mantens:
"Mai tant"

Un indret del Pallars:
La Roca Foradada

Un pallarès il·lustre:
Carles Puyol

Un record:
Les tardes d'estiu a la raconada o al 'xiringuito'

El que més t'agrada:
Passar-hi l'estiu

El que menys:
La soledat i el poc ambient que pot haver-hi en algunes èpoques de l'any

Un amic:
Anna Maria Monsó

Un/a professor/a:
César Bosch

Una festa major:
La Pobla de Segur